

תלמודו בידו

דף סו עמוד א

- א] כיצד מונים "שנה תמימה" לזמן שיש למוכר לפדות בית בערי חומה ?
- ב] האם בזמן הזה מותר להקדיש חפצים לבדק הבית, ומדוע ?
- ג] קרבן פסח שלא הוקרב בפסח ראשון, מה יעשה עמו ?
- ד] מהו סדר עבודת הכהן הגדול בשעיר המשתלח ?
- ה] האם זר כשר להולכת השעיר המשתלח למדבר ?

- א] רבי: מונים שלש מאות וששים וחמשה יום, כמנין ימות החמה. חכמים: שנים עשר חדשי לבנה. ואם נתעברה השנה, נתעברה לטובת המוכר.
- ב] לכתחילה: לא יקדיש לבדק הבית, שמא יבואו בני אדם ליהנות מן ההקדש באיסור. בדיעבד: אם הקדיש, חל ההקדש. וכיון שחוששים לתקלה, יש לאבד את ההקדש. פירות, כסות וכלים ירקבו. מעות וכלי מתכות, יוליך הנאה לים המלח. בהמה, נועל דלת בפניה, והיא מתה מאליה מרעב.
- ג] ימכרנו למי שהיה טמא או בדרך רחוקה בפסח ראשון, וחייב בפסח שני. לא קרב בפסח שני, וכן אם יש אצלו מעות שהופרשו לקנות בהן קרבן פסח: יש המתיר להשהותם לשנה הבא. ויש האוסר מחשש תקלה שמא יהנה מהם.
- ד] לאחר שגמר את מתנות הדם של הפר והשעיר, הולך כנגד שער ניקנור שם עומד השעיר המשתלח, וסומך שתי ידיו עליו ומתודה על כל עוונות בני ישראל. לר' יהודה, אף הכהנים כלולים ב"בני ישראל", ויש להם כפרה בשעיר המשתלח. לתנא במשנה: לר' ירמיה, הכהנים אינם בכלל הכפרה. לאביי, אף הם בכלל הכפרה.
- ה] כשר, שנאמר "איש" להכשיר את הזר. ואף שנאמר בו "כפרה", אין צריך כהן דוקא. אלא שנהגו הכהנים שלא להניח לישראל להוליכו, אלא דוקא כהן. "עתי" מלמד שצריך שיהא האיש שמשלחו מזומן ומוכן לכך מאתמול.